

Τίποτε δὲν ἀκούω . . .
 Μονάχα ἀκούω τὸ δάκρυ σου
 Ρουγιᾶ ρουγιᾶ ποῦ στάει
 Στὸ διασπασμένο χῶμά μου
 Κ' ἐκεῖνο τὸ ρουφάει.—
 Τίποτε δὲν ἀκούω . . .

Μόνο τὰναστενάγματα
 Ἐέρας ποῦ τὰ πέρνει
 Κ' ἐδῶ στὴν ἔρημη γῶρα μου
 Δροσοῦλα μοῦ τὰ φέρνει.—
 Τίποτε δὲν ἀκούω . . .

Σ. Σ. ΓΙΑΝΝΙΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΑ ΖΗΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΣΒΥΣΩ

Ὅταν τ' ἀφράτο, τρυφερὸ χεράκι
 Πέρνω γλυκὰ με' τὸ δικό μου χέρι
 Γιὰ νὰ σὲ χαιρετίσω,
 Γλυκαίνει αὐτὴ ἢ στιγμὴ πολὺ φαρμάκι
 Καὶ μιὰ δροσιὰ κρυφὴ ζωῆς μοῦ φέρει
 Καὶ ἔπιθυμάω νὰ ζήσω!
 Ἄχ! ἔπιθυμάω νὰ ζήσω!

Καὶ πάλι στὸ χρυσό σου τὸ χεράκι
 Ποῦ μ' ἔλεεῖ καὶ δίχως νὰ τὸ ξέρῃ,
 Τολμάω νὰ ἐπιθυμήσω
 Μὲ τῆς ψυχῆς ἓνα γλυκὸ φιλάκι
 Ὡσὰν μικρὸ ποῦ σαΐτεύει ἀστέρι
 Νὰ ζήσω καὶ νὰ σβύσω
 Νὰ ζήσω καὶ νὰ σβύσω.

Ἄργοςτόλιον

ΜΙΧ. ΑΒΔΙΧΟΣ